

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/262/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212207884
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8212207884.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcu Z. K., nar. XX.X.XXXX, B. XX, XXX XX Q., zastúpený JUDr. Mgr. Drahoslavom Magdziakom, advokátom, Dlhý rad č. 16, 085 01 Bardejov, proti žalovanému A. S., nar. XX.X.XXXX, K. ul. č. XX, XXX XX C., o zaplatenie 7.966,54 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 7C 245/2012-49 zo dňa 20. 2. 2014 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo veci samej.

II. Z r u š u j e sa rozsudok vo výroku o zastavení konania v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia sa vec v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvého stupňa“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.306,84 Eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 1.1.2011 do zaplatenia, v lehote 3 dní po právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti súd konanie zastavil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu na súdnom poplatku zo žaloby 276,95 Eur a na trovách právneho zastúpenia 707,32 Eur, v lehote 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil, cit.: „Žalovaný v priebehu konania svoj dlh voči žalobcovi opakovane uznal a tak súd nemal dôvod pochybovať o poskytnutí peňažnej pôžičky žalobcom o jej výške a ani o tvrdení žalobcu, že žalovaný pôžičku vo výške 6.306,84 nevrátil. Uložil preto žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom vrátenia pôžičky 6.306,84 EUR.

Pôžičku žalovaný sa zaviazal vrátiť v lehote troch mesiacov po podpise zmluvy o pôžičke. Zmluva o pôžičke bola účastníkmi podpísaná dňa 23.9.2009 a tak žalovaný pôžičku bol povinný vrátiť do 23.12.2009. Žalovaný však svoj záväzok nesplnil doposiaľ.

Žalovaný ako dlžník svoj peňažný dlh v lehote jeho splatnosti nesplnil a tak dňom nasledujúcim po splatnosti dlhu sa dostal do omeškania a vznikla mu povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške podľa citovaného ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka. Žalovaný so splnením svojho dlhu sa dostal do omeškania dňom 24.12.2009, žalobca však počiatok omeškania určil až na deň 1.1.2011 a keďže súd takto uplatnený nárok nemohol z dôvodov podľa § 153 ods. 2 O.s.p. prekročiť, ustálil, že žalovaný je v omeškaní so zaplatením 6.306,84 EUR od 1.1.2011 a až od uvedeného dňa je povinný platiť úroky z omeškania a to vo výške žiadanej žalobcom, lebo táto je v zhode s citovaným § 3 nar.

vlády č. 87/1995 Z.z. v znení po 1.1.2009, keď základná úroková sadzba ECB ku dňu 1.1.2011 bola vo výške 1 % p.a.

Žalobca pôvodne žiadal žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu 7.966,54 EUR s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.1.2011 do zaplatenia. V priebehu konania svoju žalobu v časti prevyšujúcej 6.306,84 EUR s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.1.2011 do zaplatenia vzal späť a v rozsahu späťvzatia žaloby žiadal konanie vo veci zastaviť.

V súlade s ustanovením § 96 ods. 2 O.s.p. súd písomnou výzvou zo dňa 28.10.2013 žalovaného vyzval v lehote 10 dní od doručenia výzvy sa vyjadriť, či s čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom súhlasí. Žalovaný sa v lehote určenej súdom nevyjadril a tak súd má zato, že s čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom súhlasí, preto konanie v časti prevyšujúcej zaplatenie 6.306,84 EUR s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.1.2011 do zaplatenia súd podľa § 96 O.s.p. zastavil.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p. a § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že výška sumy nezodpovedá sume požičanej, ktorá bola v skutočnosti 90 000,-Sk (3000 Eur). V odvolaní ďalej uviedol, že nesúhlasí s výškou úročenia dlžnej sumy. Ak má zaplatiť úrok, tak akceptuje jediný úrok, ktorým úročí aj Národná banka Slovenska, a to je úrok 5% ročne. Nie je pravdou, že bol oboznámený písomnou výzvou vyjadriť sa zo dňa 28. 10. 2013, kde sa jednalo o čiastočné späťvzatie žaloby. Vraj ju nepreberal a nereagoval na ňu. Nemal totiž tú možnosť. Tento úkon dáva za chybu Okresnému súdu v Bardejove, že si nedal tú námahu zistiť, na akej adrese sa už vtedy nachádzal, a to z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a nahradiť mu trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vo veci samej správny.

V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že sporové konanie je ovládané zásadou prejednávacomu, ktorá spočíva v tom, že tvrdené skutočnosti a navrhovanie dôkazov je zásadne vecou účastníkov konania. Z uvedeného vyplýva, že účastník konania má nielen povinnosť tvrdenia, ale aj povinnosť dôkaznú.

Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdené skutočnosti neboli preukázané, nepriaznivé dôsledky v tom smere, že bude rozhodnuté v jeho neprospech z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu vydať rozhodnutie v prípadoch, kde je určitá sporná skutočnosť pre rozhodnutie významná a určujúca, avšak nebola dokázaná. Ide o prípady, kedy výsledok procesu dokazovania neumožnil prijať súdu záver o pravdivosti, avšak ani o nepravdivosti tvrdenia. Za tohto stavu musí súd rozhodnúť v neprospech účastníka, v koho záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

Žalovaný v konaní pred prvostupňovým súdom neprodukoval žiaden dôkaz o tom, že by svoj dlh, a to ani v splátkach, uhradil.

Naopak z obsahu spisu z vyjadrení žalobcu vyplýva, že žalobca žalovanému požičiaval na jeho žiadosť viackrát v období od 2003 - 2009. V septembri 2009 sa spoločne stretli a dospeli k sume 6 306,84 Eur. Predmetná suma predstavuje sumu peňazí, ktoré žalovanému požičal + odplatu, t.j. úroky, ktoré by mu patrili (čl. 32).

Žalovaný skutočnosť, že mu žalobca požičiaval peniaze nespochybnil. Rovnako ako žalobca ani on si nepamätal, kedy presne a v akých sumách. Ďalej uviedol cit.: „Spomínam si iba, že ešte za meny SK zobral pôžičku 30 000,-Sk od spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a túto sumu mi požičal. Požičiaval mi aj ďalšie menšie čiastky. Keďže som nemal žalovanému z čoho pôžičku vracať, dňa 23.9.2009 sme spolu

spočítali sumy, ktoré mi požičal + úroky, ktoré žiadal k tomu pripočítať a ním uvádzané náklady a môj dlh v zmluve o pôžičke sme určili o výške 6306,84 Eur s tým, že ich budem postupne splácať tak, ako je to v zmluve uvedené. Je pravdou ale, že som svoj dlh nesplácal. Zaplatil som iba už spomínanú sumu 139,41 Eur, avšak teraz neviem, či pred uzavretím zmluvy o pôžičke alebo po. Pravdepodobne po uzavretí zmluvy o pôžičke a v eurách. Keď som dlh nesplácal, žalobca mi často telefonicky volal a jedenkrát mi zavolať, že aby som aspoň svoj dlh uznal písomne. Súhlasil som s tým a dohodli sme sa telefonicky, že on spíše listinu a ja mu to podpíšem. Za nejaký čas mi zavolať, že listinu má. Dohodli sme sa, že sa stretneme. Ak na listine je uvedený dátum 25.10.2010, tak to potom bolo v ten deň, keď sme sa streli na káve tu v C., asi v reštaurácii E., kde ja som pred notárom túto listinu podpísal a doniesol ju späť. ... Dozrávam, že okrem dlhu žalobcovi mám aj voči iným dlžoby. ... Tvrdím, že všetky pôžičky + úroky a náklady, ktoré mi žalobca poskytol boli zahrnuté v sume uvedenej v zmluve o pôžičke zo dňa 23.9.2009.“

S poukazom na uvedené je dôvodný záver prvostupňového súdu, že žalovaný v priebehu konania svoj dlh voči žalobcovi uznal a tak nie je dôvod pochybovať o poskytnutí peňažnej pôžičky žalobcom o jej výške a ani o tvrdení žalobcu, že žalovaný pôžičku vo výške 6.306,84 Eur nevrátil.

Žalobca svoje tvrdenia preukázal predložením dôkazov a žalovaný ich žiadnym spôsobom nespochybnil, práve naopak skutočnosti tvrdené žalobcom sám potvrdil a dlh, ktorého výšku spoločne určili, nesplátil.

Nedôvodnou je i odvolacia námietka vo vzťahu k výške úroku z omeškania 9%.

Podľa § 10b nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie“) ak došlo k omeškaniu pred 1. júlom 2010, výška sankcie za omeškanie spotrebiteľa sa riadi podľa predpisov účinných do 30. júna 2010.

Podľa § 10c nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Žalovaný bol v omeškaní s plnením dlhu od 1.1.2011. Úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola ku dňu 1.1.2011 1%. Omeškanie sa s poukazom na prechodné ustanovenia riadi okamihom, kedy k omeškaniu došlo, resp. kedy záväzkovo-právny vzťah vznikol. V predmetnej právnej veci je preto správny úrok z omeškania stanovený vo výške 9% (1% + 8 percentuálnych bodov), čo zodpovedá úrokovým sadzbám Európskej centrálnej banky, pokiaľ ide o omeškanie od 1.1.2011. Nemožno preto s poukazom na ust. § 10c aplikovať úrokovú mieru 5 % ročne.

Majúc na zreteli uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Odvolacia námietka, že žalovaný nebol oboznámený s písomnou výzvou a s možnosťou vyjadriť sa k čiastočnému späťvzatiu žaloby, je dôvodná.

Z obsahu spisu vyplynulo, že podanie zo dňa 28.10.2013, v ktorom bol žalovaný požiadaný o vyjadrenie sa k čiastočnému späťvzatiu žaloby, bolo žalovanému doručované na adresu U. XXX/X, XXX XX C.. Zásielka sa súdu vrátila s poznámkou zásielka neprevzatá v odbernej lehote (čl. 41). Mestská polícia C. podaním zo dňa 19.12.2013 oznámila, že žalovaný sa na adrese U. XXX/X, XXX XX C. nezdržiava a je vo výkone trestu v K.. Následná písomnosť, ktorá bola žalovanému doručovaná, obsahovala termín pojednávania nariadeného na deň 20.2.2014 (čl. 45). Opätovne však nedošlo k doručeniu podania zo dňa 28.10.2013. Z obsahu spisu nevyplýva, že by bolo žalovanému zrejme, že zo strany žalobcu došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby a bolo by žalovanému umožnené sa k uvedenému dispozitívnemu úkonu vyjadriť a že so späťvzatím žaloby súhlasí. Rozhodnutie o zastavení konania v časti bolo preto predčasné, keďže neboli dodržané zákonné podmienky v ust. § 96 O.s.p.

Odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. rozsudok vo výroku o zastavení konania v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.